

Canopus

Ráno jsem se cítil vyspalý. To bylo divné, skoro celou noc jsem přece nespal. Asi to nějak zařídil Jaos. Začínám věřit, že může skutečně dělat úplně cokoli.

Sešli jsme se se Sajou v parku, hned jak skončily kroužky. Měli jsme krystal, takže jsme vlastně nemuseli používat fontánu, ale nám se cestování přes fontánu líbilo. Bylo v tom takové napětí. Pozorovat, co se kolem děje, a až když se nikdo nedívá, rychle vstoupit do fontány.

Ve věži jsme hned zamířili k notebooku. Pak nám ale došlo, že se musíme dostat do sálu vědění, protože musíme vyzvednout NXT kostku a přečíst si časové údaje z displeje. Ale co když někdo zrovna v sálu vědění bude? Zkusili jsme požádat o pomoc Jaose, ale Jaos neodpovídal. Mlčel.

„Tak já se zkusím přenést až úplně dozadu a když tak se zase hned přenesu zpátky,“ navrhla Saja.

„A co když tě někdo uvidí? To bychom se prozradili!“ namítal jsem.

„Ale vždyť tam skoro nikdo nechodí,“ snažila se mě Saja přesvědčit.

Asi jsem se zatvářil až moc odmítavě.

„Tak co navrhne mistr myslitel?“ reagovala rozlobeně Saja.

„Bylo by lepší počkat do noci. To tam určitě nikdo nebude. Pak bychom mohli využít zase naše dvojníky.“

„Ale vždyť nevíme, jak se s dvojníky spojit. Jaos teď mlčí, neodpovídá, co když bude mlčet i v noci? Musíme to vyřešit bez Jaose,“ trvala na svém Saja.

Nakonec jsem jí dal za pravdu. Musíme to zvládnout bez Jaose.

Sedli jsem si ke stolu a začali znovu probírat naše možnosti. Počmárali jsem při tom několik papírů. Papír se pomalu stával našim nejlepším prostředkem pro plánování. Asi byste se nám smáli. Vypadalo to tak, že jsme něco napsali a pak to za chvíli zase přeškrkli jako nesmysl. Nakonec jsem přečetl, co nám na papíru zbylo nepřeskrtnáno:

- > Oba vejdemo do předsáli Chrámů vědění.
- > Taleh půjde přímo ke vstupu do sálu vědění. Tam bude nějakou chvíli hlídkovat.
- > Když delší dobu nikdo nepůjde ven ani dovnitř, dá Taleh signál Saje. (Taleh bude sedět a znamení bude, že vstane).
- > Saja se do sálu přenesse. Ne ale na konec sálu, lepší bude hned za vstup.
- > Polud by Saja na něloho narazila, bude dělat, že se ztratila. Bude na začátku sálu, a tak to bude vypadat skutečně jako omyl.
- > Když v sálu nikdo nebude, vyzvedne Saja NKT ložku a přenesse se zpět do věže.
- > Taleh se mezitím bude pohybovat v předsáli. Polud by něloho šel do sálu vědění, pokusí se ho zdržet nějakým dotazem.
- > Po deseti minutách se pak Taleh vrátí do věže fontánou.

Pročítali jsme si plán a zdálo se nám, že jsme to vymysleli geniálně. Takto sepsáno to vypadalo jednoduše. To nemůže selhat.

„Zahajuji akci Carina,“ řekla nadšeně Saja.

„To zní jako nějaká ženská,“ namítal jsem.

„A co akce lodní kýl? To se ti taky nelíbí?“

„Proč lodní kýl?“

„Protože Carina je souhvězdí a znamená to lodní kýl. Je tam třeba Canopus a...“

„Canopus, to je lepší! Zahajuji akci Canopus,“ řekl jsem tentokrát já a domáhal se přístupu ke krystalu pro přenos.

Saja ale rychle krystal schovala v dlani a pokračovala dál „... a je od nás vzdálený dobrých 100 parseků, což je vlastně po přepočtu...“

„Stop!“ řekl jsem důrazně. Nech si to, až budeme hlídkovat v předsáli.

Nakonec jsme se přenesli z kruhu do fontány, krystal jsme zatím nepoužili.

Když jsme z parku vstupovali do velikého vstupního portálu Chrámu vědění, na modrém nebi svítilo slunce.

Naše kroky vedly nejdřív k terminálu s občerstvením. Oba jsme si dali ovocné pití s ledem, já malinové a Saja jahodové. Volným tempem jsme pak došli ke sloupu a sedli si na lavičku a usrkávali pití. Nad námi byla vlnitá ubíhající klenba předsáli a kousek před námi vstup do sálu vědění. Každého, kdo by tam zamířil, bychom s předstihem viděli a pohodlně k němu došli. Rozumí se – došli dřív, než by zmizel za dveřmi. Nalezená lavička byla pro naši vymyšlenou zdržovací taktiku, až bude Saja uvnitř, ideální. Saja začala povídat něco o průzkumu vesmíru a já dělal, že ji poslouchám. Ve skutečnosti jsme ale oba sledovali vstup do sálu vědění. Dlouho se nic nedělo.

„Kolik je hodin?“ zeptal jsem se.

„Asi čtvrt na čtyři.“

Pak ze sálu vyšla nějaká žena. Nevěnovali jsme jí pozornost a čekali dál. Když jsme čekali přes půl hodiny a nic se nedělo, rozjeli jsme naši akci.

Saja odešla směrem do parku a já zůstal sedět. Musel jsem sledovat ji i vstup do sálu vědění, což nebylo úplně jednoduché. Park byl totiž úplně na druhou stranu než sál vědění. U vstupního portálu Chrámu vědění se Saja schovala

do takového zvlněného koutu. Klenba střechy tam přechází ve vstupní oblouk a na boku vytváří něco jako nařasenou látku. Je tam takový temný koutek, ale do předsálí je z něj celkem dobře vidět. Saja byla skrytá a mohla se přenést, jen jí dát signál. Už jsem chtěl vstát, když vtom ke mně přistoupil jeden kluk z našeho kroužku historie.

„Ahoj, Taleku!“

„Ahoj!“ odpověděl jsem.

„Nemáš co dělat? Nechtěl bys se mnou jít do zábavního parku? Prý je tam nějaká historická atrakce. Všichni vypadají jako z dávných dob.“

„Díky! Ale já tu přemýšlím o našem posledním projektu a ještě to nemám hotové.“

„Aha... Tak ahoj! Snad někdy jindy.“ Otočil se a odcházel pryč.

Oddechl jsem si a vstal z lavičky. To byl signál pro Saju. Pak jsem se zarazil. V průběhu rozhovoru jsem totiž přestal sledovat vstup do sálu vědění. Nevešel tam někdo? Co když ano?

Bylo to strašné. Ta představa, že jsem v našem skvělém plánu udělal takovou chybu. Ale už se s tím nedalo nic dělat. Doufal jsem, že všechno dobře dopadne.

Upřeně jsem sledoval vstupní dveře a říkal si, že nesmím udělat podruhé tu samou chybu. Dveře byly dnes poloprůhledné. Byly ze dvou částí, které se mohly zasunout kamsi do boku do stěny. Nebo se možná nikam nezasunovaly, Jaos je třeba nějak představoval z těch jeho miniaturních stavebních dílků tak rychle, že to vypadalo, jako že se někam zasunují. V mých úvahách mě vyrušila postava, která, jak se zdálo, šla směrem ke dveřím do sálu vědění. Byla ale ještě dost daleko. Nevydržel jsem čekat a rychle jsem se zvedl. Cítil jsem, jak mi ve spáncích začala bušit krev. Jestli ten ně-

kdo jde do sálu vědění, musím ho zdržet. Když jsem byl blíž, ukázalo se, že jsme v našem geniálním plánu měli mezery. Nepromysleli jsme, co dělat, když potkáme moji maminku.

Pokusil jsem se o nenápadnou otočku, ale bylo už pozdě.

„Ahoj Taleku! Copak tady děláš?“

„A je to tady, co teď?“ pomyslel jsem si a spustil: „Saja mi vyprávěla něco o vesmíru, vždyť víš, že skoro na nic jiného nemyslí.“

„A kdepak je Saja?“

„Už musela jít domů a...“

„... a víš, že ty bys taky měl jít domů?“

„Proč, vždyť je ještě brzo?“

Teď jsem uviděl, jak ve vstupu sálu vědění mizí nějaká postava. Už jsem jí ale zahlédl jen záda.

„Co je s tebou?“ pokračovala maminka. „Poslední dobou se chováš nějak divně. Děje se něco?“

Bylo mi do breku. Stihla to Saja, nebo ne? Co teď?

„Tak pojď, jdeme. Víš, že je dnes u nás na návštěvě tvá sestra. Už bychom tam měli být.“

Zmohl jsem se jen na konstatování: „Aha...“

V duchu jsem si říkal, jak je to nespravedlivé, že tak promyšlený plán nakonec nevyjde. Já se teď nedostanu do věže. Saja tam bude čekat a říkat si, co se mnou je. A možná nebude, protože bude vysvětlovat, co dělala v sálu vědění, když tam děti nemají co dělat.

Když jsme přišli domů, čekal tam už tatínek a sestra. Seděli u stolu a povídali si. Tentokrát tu byla bez přítele. Vůbec jsem na ni neměl náladu, ale musel jsem dělat, že mám.

U nás se hrozně moc pořád o něčem povídá. Vydržel jsem to asi hodinu. Pak jsem se omluvil, že si ještě musím něco připravit do kroužku a odešel jsem do svého pokoje. V pokoji byl Jaosův pomocník a něco dělal s průhledem ven.

Vzpomněl jsem si, že mi přestalo fungovat stmívání. Hmm, asi ho opravuje. Proč to Jaos neopraví přímo a posílá sem své pomocníky? Přišel jsem až k pomocníkovi a ještě se k němu naklonil. Ptal jsem se ho na Jaose, jako že s ním musím mluvit. Pomocník ale mlčel, ani se na mě neotočil.

Zkusil jsem zavolat Saje domů. Nebyla tam. Zkusil jsem pracovat na projektu do jednoho kroužku. Nešlo mi to.

Znechuceně jsem skočil na postel. Z pod postele vykoul růžek papíru. Opatrně jsem ho vytáhnul. To je přece můj seznam „podivných událostí“. Pročítal jsem si ho a uvědomil si, že některé věci jsou již objasněné, některé ne a některé další by se hodilo na seznam připsat. Začal jsem psát, ale přemohla mě únava a usnul jsem.

Ve snu se mi pořád vracelo, jak jsem akci Canopus pokazil. Viděl jsem Saju zavřenou za dveřmi, jak chce ven a já stál přede dveřmi. Chtěl jsem jí pomoci, ale dveře nešly otevřít. Saja se pak jakoby začala vzdalovat, až byla úplně pryč.

Probudil jsem se a kolem byla tma. Asi už byla noc. Určitě musela být noc. Měl jsem pocit, že tu někdo je. Byl to ale skutečně jen pocit?

Potichu jsem řekl: „Světlo.“

Známy hlas někde přede mnou hned opáčil: „Tma.“

Světlo se nerozsvítilo a já věděl, že kousek přede mnou je Saja. Abych ji viděl, rozsvítil jsem jen tlumené osvětlení u mé postele. Nezdá se mi to? Nezdá! Když něco vypadá jako Saja, většinou to Saja je... nebo její dvojnice.

Saja seděla na zemi kousek od postele a měla kolena zase přitážená pod bradou. „Jsem tě nechtěla budit, když jsi spal a přitom tak funěl.“

„Já jsem funěl?“

„Nejen, že jsi funěl, ale ještě jsi něco povídal ze spaní.“

Ještě že nebylo pořádně vidět, protože v tu chvíli jsem asi celý zrudnul.

„Jak dlouho tu jsi?“

„Chvilku. Musela jsem čekat, až naši usnou.“

Byl jsem rád, že je Saja tady a že jí asi nikdo v sálu vědění nechytí.

„Já všechno pokazil!“ řekl jsem skoro zoufale.

„Vůbec ne! Skoro všechno proběhlo podle plánu.“

„Skoro? Jo?! Tak to asi nevíš, jak to vypadalo po tvém odchodu...“

„Dokážu si to představit,“ usmála se Saja. „Když jsem viděla přicházet toho kluka, už jsem na nic nečekala a vyrazila do sálu. Nikdo tam nebyl. Vzala jsem z úkrytu NXT kostku a přenesla se do věže.“

„Jenže já byl potom lapen maminkou.“

„Ja vím, já vím,“ pokračovala Saja. „Nechtěla jsem tě tam nechat čekat celých deset minut, tak jsem nechala kostku ve věži a hned jsem se přenesla zpátky k tomu vstupnímu oblouku. Všechno jsem viděla. I toho muže v plášti, jak vešel dovnitř.“

„Muže v plášti?“

„Ano, muže v plášti. Tys ho neviděl?“

Přiznal jsem, že jsem někoho zahlédl, ale při rozhovoru s maminkou jsem nedával pozor a viděl jsem jen jeho záda.

„Nevadí!“ skočila mi do řeči.

Chtěl jsem dál líčit, jak jsem to všechno pokazil..., ale Saja se nedala zastavit.

„Taleku, posloucháš mě? Zjistila jsem několik věcí. Myslím, že to jsou důležité věci! Takže dost o tom, co se komu povedlo, nebo nepovedlo a co kdo pokazil!“

Měla pravdu. Jako by to ze mě všechno spadlo. Začal jsem se zase soustředit na to, proč jsme akci Canopus plánovali.

„Tak předně,“ pokračovala Saja, „musíme zdokonalit náš nástražný systém. Vytáhla z kapsy papír a ukázala mi opis údajů z displeje. Prohlížel jsem si je.

„Máme tu pět časových údajů.“

„Ano, displej zatím stačil, ale vejde se sem jen 8 řádek – to je 8 hodnot – a to je málo. To je první věc, kterou musíme vyřešit.“

„A co je ta další?“ ptal jsem se nechápavě.

„Tak se podívej pořádně,“ naléhala Saja.

A teď mi to došlo. Těch časových údajů bylo pět! Podíval jsem se na ta čísla. Stopky jsme spouštěli asi o půlnoci a údaje byly v sekundách. Bylo tam 33 228, 33 892, 45 731, 54 893, 55 227. Za každým číslem bylo T1. To bylo naše označení senzoru u vstupních dveří. Další řádky byly prázdné.

„Když jsem brala kostku, v sále určitě nikdo nebyl.“

„To ale znamená...“ nedořekl jsem.

„To ale znamená, pokud nám ten nástražný systém funguje správně, že...“ ani Saja nedokončila. Na chodbě se rozsvítilo světlo.

Strčil jsem do Saji: „Musíš pryč!“

Saja rychle vklouzla za moji postel a přenesla se domů. Po chodbě přešla sestra. Ani se sem nepodívala. Teď jsem litoval, že Saja nezůstala jen schovaná.

Spát se mi nechtělo, tak jsem vám ještě všechno sepsal. Snad to pošlu kanálem minulosti co nejdřív. Ještě si to ale musí přečíst Saja.

Přijdeš taky na to, na co jsme z těch čísel přišli my? Tedy, alespoň myslím, že jsme na něco přišli, ale probereme to ještě zítra. Dobrou noc!